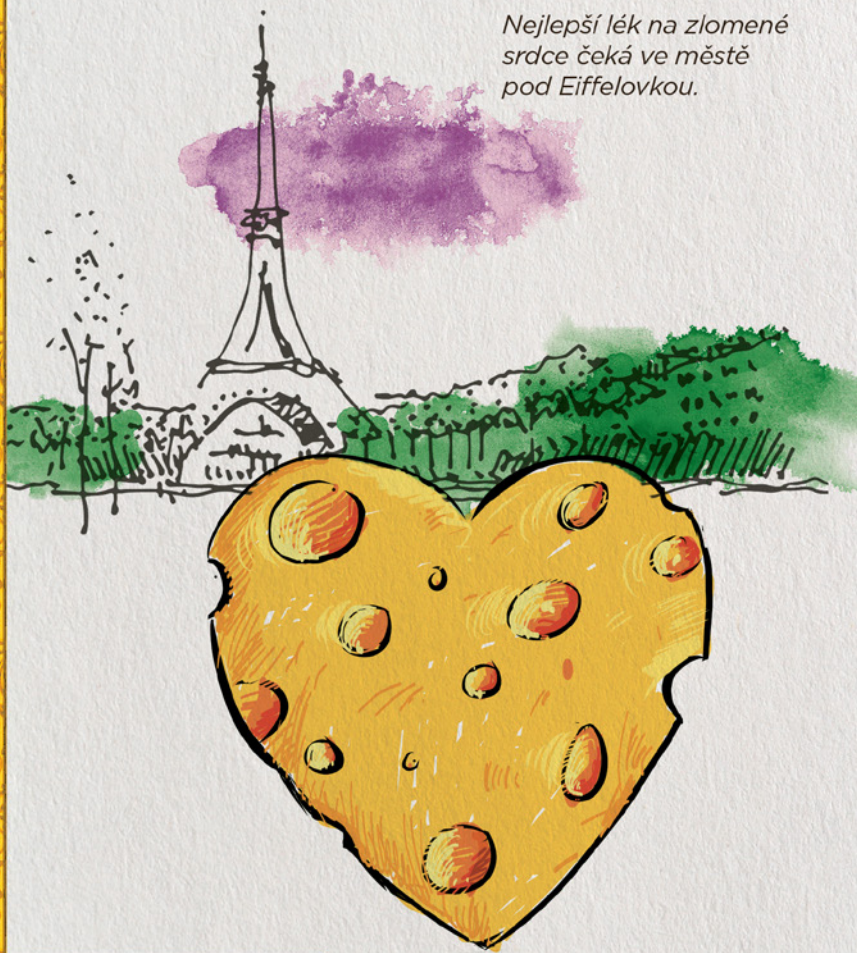
 metafora

LÁSKA A SÝR V PAŘÍŽI

*Nejlepší lék na zlomené
srdce čeká ve městě
pod Eiffelovkou.*

VICTORIA

BROWNLEE OVÁ

edice **7** lásky

Jak nejlépe přežít zlomené srdce? Ella se po nečekaném rozchodu vydává z Austrálie do Paříže a začíná nový, dobrodružnější život. Neumí ani slovo francouzsky, přesto si najde práci i svůj oblíbený obchod se sýry a učí se mluvit, jíst i milovat po francouzsku. A musí se rozhodnout, který ze dvou velmi rozdílných mužů jí bude průvodcem.

Román vás provede nejrůznějšími kulinárními zážitky a zvyklostmi Francie a dodá vám energii a chuť vydat se na cesty nebo čelit překážkám v životě s podobnou grácií a nadhledem jako hrdinka Ella.

VICTORIA BROWNLEE OVÁ

LÁSKA A SÝR
V PAŘÍŽI

Přeložila Hana Sichingerová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Fromage à Trois © 2018 by Victoria Brownlee
Originally published in 2018 by Quercus Editions Ltd,
an Hachette UK company, United Kingdom
Translation © Hana Sichingerová, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-370-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-369-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-091-8 (print)

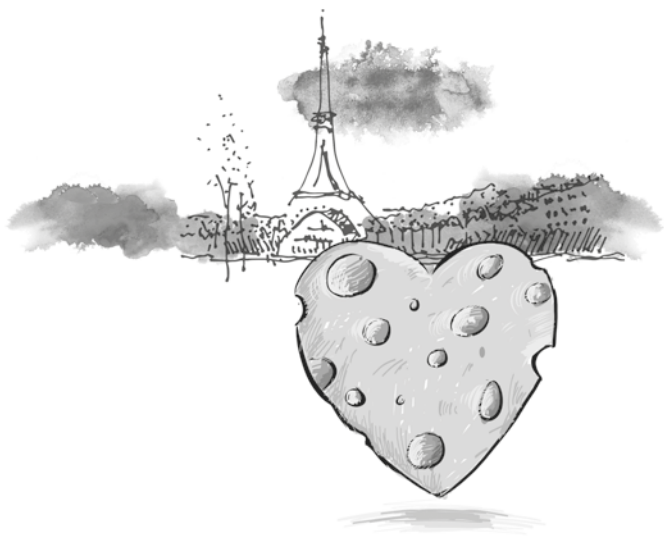
Jamiemu a Clementine, mé malé pařížské rodině

PRVNÍ ČÁST	7	TŘETÍ ČÁST	149
KAPITOLA 1	9	KAPITOLA 18	151
KAPITOLA 2	17	KAPITOLA 19	159
KAPITOLA 3	27	KAPITOLA 20	168
KAPITOLA 4	33	KAPITOLA 21	185
KAPITOLA 5	42	KAPITOLA 22	195
KAPITOLA 6	48	KAPITOLA 23	205
KAPITOLA 7	57	KAPITOLA 24	215
KAPITOLA 8	66	KAPITOLA 25	227
KAPITOLA 9	73	KAPITOLA 26	235
KAPITOLA 10	80	ČTVRTÁ ČÁST	251
DRUHÁ ČÁST	89	KAPITOLA 27	253
KAPITOLA 11	91	KAPITOLA 28	264
KAPITOLA 12	100	KAPITOLA 29	278
KAPITOLA 13	109	KAPITOLA 30	286
KAPITOLA 14	117	KAPITOLA 31	291
KAPITOLA 15	126	KAPITOLA 32	309
KAPITOLA 16	134	KAPITOLA 33	316
KAPITOLA 17	141	EPILOG	321
		PODĚKOVÁNÍ	331

PRVNÍ ČÁST

*„Co se stane s dírou,
když zmizí sýr?“*

Bertolt Brecht

Natahovala jsem si punčocháče, a jak jsem poskakovala na jedné noze, na kotníku jsem si všimla neoholených chloupků. *Zatraceně*, zaklela jsem v duchu a podívala se na hodiny, abych zjistila, jestli mi ještě zbývá čas na rychlé doholení. Nezbýval. Popadla jsem kraťoučké upnuté červené šaty, které jsem objevila včera o polední pauze ve výprodeji, a nasoukala se do nich. Byly trochu pomačkané, ale když jsem je zapnula a narovнала ramena, vyhladily se. Zkoumavým pohledem jsem se zkontrolovala v zrcadle. *To není špatné, Ello*. O velikost menší, než jakou obvykle nosím – trochu mě obepínaly kolem poměrně bujných prsou –, ale vypadaly dobře, a já dnes večer chtěla vypadat dobře. Chystala jsem se na schůzku, která mi měla změnit život.

Právě jsem lezla po čtyřech a hledala pod postelí černé lodičky, když mi začal tiše vibrovat mobil. Těsné šaty mi bránily v pohybu, proto jsem se trochu toporně zvedla a pustila se do přehazování oblečení a knih, abych našla telefon. Mohl volat Paul, protože potřeboval změnit naše plány.

„Prosím,“ ohlásila jsem se celá zadýchaná.

„Ahoj, Ello, chtěla jsem vědět, jak se cítíš.“

„Mami,“ povzdychla jsem si. „To jsi ty? Jsem v pohodě. Zrovna se chystám.“

„Naznačil něco dnes ráno, než odešel do práce?“ Od mého prvního rande s Paulem se máma nemůže dočkat, až mě požádá o ruku. Vždycky o něm mluví jako o „dobré partii“.

„Mami! Prosim tě. Vůbec netuším, jestli k něčemu dojde.“ I když jsem to vyslovila, ve skutečnosti jsem si to nemyslela. Tušila jsem, že dnešek bude něčím výjimečný.

„Tak mi aspoň pověz, jestli něco prozradil, když tě zval na večeři.“

Ale Paul nic nenaznačil. Mezi řečí se zmínil, že zamluvil stůl ve Francine, naší nejoblíbenější francouzské restauraci, a požádal mě, abych se tam s ním sešla. Předpokládala jsem, že mě chce překvapit.

„Určitě má něco za lubem...“ uvažovala máma.

A pak se rozprávěla o tom, že by Paul mohl vhodit prsten do skleničky šampaňského, nebo ho schovat do moučníku. Jak jsem ji poslouchala a představovala si, jak mě žádá o ruku, dostala jsem trému. Jako bychom s Paulem v uplynulých osmi letech směřovali k této události. Jistě, jak roky ubíhaly, přepadly mě občas pochyby, zda se k sobě hodíme – já, která stále něco hledám a pro nic se nedokážu rozhodnout, a realista Paul, který rychle míří k cíli stát se partnerem ve firmě spravující hedgeové fondy –, ale naše životy se postupně stále víc proplétaly a dnes už byly v podstatě nerozlučné. Na druhou stranu se už v minulosti naskytly chvíle, kdy jsem čekala, že mě požádá o ruku, a nikdy k tomu nedošlo: společné ví-

kendy mimo město, dovolené v zámoří, západy slunce na pláži; a pokaždé, když bylo po všem, jsem zírala na svůj prst bez prstýnku. Řekla jsem si, že bych se neměla tolik zaobírat tím, co by se dnes večer mohlo stát, a měla bych potlačit představy, které mě celý den pronásledují. Před pár dny, když Paul zase trávil večer v posilovně, jsem slídila po bytě a hledala charakteristickou krabičku, ale bohužel po ní nebylo ani stopy.

„Mami, vážně přestaň. Musím se chystat, abych to stihla. Zavolám ti, kdyby se něco stalo. Mám tě ráda.“

„Hodně štěstí, zlato. A dej mi vědět.“

Když zavěsila, ulevilo se mi. Její nervozita se často přenesla i na mě, a já jsem chtěla při večeři alespoň navenek působit vyrovnaně.

Šla jsem do koupelny nanést si další vrstvu deodorantu a trošku řasenky, abych zvýraznila své temně zelené oči a současně působila jako dívka, kterou by si muž chtěl vzít za ženu. Po několika nepovedených pokusech, jejichž výsledkem byla pokaždé spíš holka holdující nočnímu životu než potenciální manželka, jsem to nakonec zvládla a pokochala se svým dílem. Vlasy jsem si stáhla do nedbale elegantního drdolu, ze kterého trčelo několik neposlušných kudrlin. Cudná, ale sexy, žádoucí kombinace.

Vyšla jsem po schodech do prostorného obývacího pokoje spojeného s kuchyní, vzala si klíče od Paulova auta a sevřela je v dlani. Krása Paulova bytu – našeho bytu – mě nepřestávala ohromovat, stejně jako mihotající se záře světél města za okny zabírajícími jednu celou stěnu. Nastěhovali jsme se sem

v lednu, po takřka ročním hledání něčeho dokonalého, a já konečně začínala mít pocit, že jsem tu doma. Vybavilo se mi, jak jsme při prohlídce vešli dovnitř, štouchli do sebe, a aniž bychom si řekli jediné slovo, věděli jsme, že to je ono. Namítala jsem, že je moc drahý, ale Paul mě ujistil, že to zvládneme. Koneckonců platil on; nedávno ho povýšili, tak měl z čeho utrácet. Říkal, že se mu v práci podařilo několik vynikajících obchodů a že byt je jeho dárek pro nás, kterým to oslavíme. Najednou jsem měla pocit, jako by stál za mnou a šeptal mi do ucha, jako když jsme sem spolu stěhovali funkcionalistický nábytek, který nakoupil.

Té noci, kdy jsme se nastěhovali, ještě než přivezli všechny naše věci, nám Paul přichystal provizorní lůžko a celou noc jsme se bavili o tom, jaký byl náš první byt – maličký, stísněný, ošuntělý; na hony vzdálený tomu, ve kterém jsme byli teď – a o tom, jak si zařídíme tenhle. Vybavilo se mi, jakou jsme měli radost, kam až jsme se dostali, a jak nám nový byt připadal jako nový odstavec, nová kapitola. Bydleli jsme na dobrém místě a navzdory našim až drasticky odlišným představám o kariéře, jsem měla Paula i náš nový život stále raději. Dřív mě děsilo pomýšlení, že bych se usadila na jednom místě s jedním člověkem – z vyhlídky, že se ze mě stane manželka a matka, se mi dělalo fyzicky nevolno –, ale postupně jsem v tom, že máme krásný byt, spolehlivé auto a jistotu solidního pracovního místa a dobrého příjmu, nacházela stále větší potěšení. Jak jsme tam tehdy seděli na provizorní posteli, přísahala bych,

že jsem dokonce zaslechla tikání svých biologických hodin.

Po několika měsících v novém bytě jsem Paulovi naznačila, že jsem připravená říct mu ano. Nebyla jsem si jistá, zda to zaznamenal, ale když mi za nějakou dobu řekl, že začal zase šetřit, v duchu jsem se zaradovala. Od té doby nervózně čekám, kdy ta otázka padne. Dny plné dobrodružství na osamělých cestách po světě, s batohem na zádech, se staly minulostí. Mám na ně pěkné vzpomínky, ale vydala jsem se na novou cestu.

Zkontrolovala jsem čas na displeji mobilu a okamžitě se probrala ze snění.

Kruci, kruci, kruci, nestihnu přijít včas.

Zabouchla jsem dveře, zaslechla, jak zámek zapadl, a nervózně jsem se rozběhla ke garáži. Venku přišlo – *Dobré znamení? Nebo se to vztahuje jenom na svatební den?* – a já měla před sebou několikakilometrovou cestu k restauraci Francine. Byla jsem tak nervózní, že jsem se na řízení musela mimořádně soustředit. Kdybych cestou na večeři nabourala Paulovo auto, nevzbudilo by to nejlepší dojem.

Paul už seděl u našeho obvyklého stolu, vysokou postavu natěsnanou na lavici v boxu. Nevadilo mi, že musím sedět na židli zády k ruchu restaurace; dnes večer jsem se chtěla dívat Paulovi do očí. Všechno ostatní bylo podružné, jen šum na pozadí té velké chvíle. Sklonila jsem se k němu, nechala ho pokochat se pohledem na mé šaty a políbila ho na hladce oholenou tvář. Pak jsem si sedla a vytrásla dešťové kapky z kudrn. Usmála jsem se, byla jsem připravená.

Přišla servírka a já zaváhala a zeptala se Paula, zda si neobjednáme láhev šampaňského. Potřásl hlavou a ukázal na vodku se sodou, kterou si objednal, než jsem přišla. Působil roztěkaně.

Ale kdo není nervózní, když se chystá žádat o ruku?

V tichosti jsme si pročítali jídelní lístek. Byla jsem příliš rozrušená, abych dokázala zapříst rozhovor, a Paul se zamyšleně soustředil jen na lístek a zřejmě přemýšlel, kterými jídly neporuší svou paleo dietu.

Když zvedl hlavu a s úsměvem se zeptal, jak jsem se dnes měla, napětí se okamžitě rozplynulo. *Třeba o tom všem jenom moc přemýšlím?* Snažila jsem se působit normálně a začala vyprávět o knize o zahradničení ve viktoriánském stylu, kterou jsem odpoledne opravovala, ale pak jsem se zarazila. Tlachání o mé práci nebylo zajímavé. Změnila jsem téma a zeptala se na jeho den, který se zřejmě moc nevyvedl. Snažil se před víkendem narychlo uzavřít nějaký velký tajný obchod a na poslední chvíli to nevyšlo, protože manželka muže, se kterým jednal, měla nehodu.

„Panebože, je v pořádku?“ zajímala jsem se.

„Nevím. Nenapadlo mě se zeptat. Fakt jsem potřeboval, aby to dnes podepsal. Je až k nevíře, jakou mám smůlu.“

Zdvořile jsem přikývla a usoudila, že starosti v práci Paula zřejmě trochu rozhodily. Obyčejně se nechoval takhle bezohledně.

Nic, co by překvapivá žádost o ruku nedokázala vylepšit, pomyslela jsem si. Nehodlala jsem si nechat zkazit dobrou náladu.

Večer ubíhal, a jak jsme se prokousávali jednotlivý-

mi chody, atmosféra se pěkně uvolňovala. Paul pro nás dokonce objednal láhev drahého Pinot Noir Yarra Valley. Navzdory zlepšující se náladě mě stále nepouštěla nervozita a víno jsem popíjela s větší chutí než obvykle. Když jsme dojedli hlavní chod, byla jsem už trochu přiočilá, pohazovala jsem hlavou a smála se nahlas, aby se Paul cítil uvolněně a trochu si pospíšil. Měl to být jeden z nejhezčích okamžiků našeho života a já nechtěla, aby se cítil nesvůj.

Navenek jsem se chovala vesele, ale uvnitř se prokousávala časem k moučníku a doufala, že na vršku našeho oblíbeného jablečného koláče najdu třpytivý diamant.

Paul mi věnoval postranní pohled, jako by se chystal pronést něco zásadního, ale nevhodně načasovaný příchod servírky ten okamžik zhatil. Zeptala se, zda má donést jako obvykle *tarte tatin*, nebo si dáme jako dezert něco jiného. Nedočkavě jsem se dívala na Paula a čekala, co objedná. *Možná tím prozradí, kam ten prsten schoval?* Napadlo mě, že asi přijel dřív právě proto, aby se domluvil se šéfkuchařem. Nepatrně se usmál, odmlčel se a po několika vteřinách plných napětí požádal o šestnáctiletou whisky Lagavulin s kostkou ledu. Zamračila jsem se, servírka přikývla, vyprázdnila zbytek láhve s vínem do mé sklenky a odešla.

Paul se na mě přes stůl upřeně zadíval a tiše vyslovil mé jméno.

Cítila jsem, jak mi v příliš těsných šatech, které se během večeře nejspíš ještě srazily, tluče srdce.

Ted' to přijde, pomyslela jsem si. Paul by se pocho-

pitelně neuchýlil k nějakému klišé s ukryváním prstenu.

„Musíme si o něčem promluvit,“ začal.

Ach bože, je to tady. Snaž se tvářit přirozeně.

„Ano,“ zašeptala jsem a netrpělivě zírala na jeho ústa a přála si, ať si pospíší. Viděla jsem, jak se zhluboka nadechl a pohlédl ven z okna.

„Ello, rozhodl jsem se, že to tady opustím...“